

KULTSCENARIO
LINCON 1995

PEKINGS APDJÄVLAR
PRESENTERAR
"THE END OF THE TOUR"



"There's a girl with a crown and a scepter, who's on WLS, and she says that the scene isn't what it's been, and she's thinking of going home"

"Never to part since the day we met out on Interstate 91. I was bent metal, you were a flaming wreck, when we kissed at the overpass."

The End of the Tour - They Might Be Giants

Författare:
Tony Gustavsson
Markus Hallström
Illustratör:
Daniel Hansen

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

Inledning.....	Sid 1.
Bakgrund till scenariot.....	Sid 2.
Scenariots huvudlinje - Synopsis.....	Sid 4.
Karta.....	Sid 5.
Kort om karaktärerna.....	Sid 6.
SLP beskrivningar.....	Sid 7.
SLP bilder.....	Sid 9.
Scen 1. Vägkrogen.....	Sid 11.
Mellanspel 1.....	Sid 12.
Scen 2. Baren Montezumas Revenge.....	Sid 12.
Mellanspel 2.....	Sid 13.
Scen 3. Hiten på hotellet.....	Sid 13.
Mellanspel 3.....	Sid 14.
Scen 4. Church of true christian Rev.....	Sid 15.
Mellanspel 4.....	Sid 17.
Scen 5. Mötet på Interstate 91 - Slutet..	Sid 18.
Epilog.....	Sid 19.
Soundtrack.....	Sid 20.
Handouts och Bilagor	
Karaktärer	

INLEDNING

Glöm allt du vet om rollspelet Kult! Scenariot "The end of the Tour" utspelar sig inte i Kults värld och i scenariot figurerar inga plagierade cenobiter från Clive Barkers filmer (däremot har vi knyckt friskt från andra filmer). Även Kultestetiken lyser med sin frånvaro.

Scenariot handlar kort och gott om en mans färd mot sin undergång, tillsammans med sina något udda följeslagare och stämningen i scenariot skall vara därefter. Det är upp till dig som SL att slå an en ödesmättad ton i scenariot, känslan av att ständigt vara exponerad för en hård och oresonlig verklighet i 1990-talets USA ska hela tiden vara närvarande.

"Detta scenario kräver mycket av dig som SL" är en vanligt förekommande klyscha i rollspelsscenario, men till skillnad från de flesta scenarion, som är busenkla att spelledda, menar vi faktiskt detta. Förutom att du som SL måste försöka suggerera fram en schysst stämning i scenariot, har vi även överlåtit avsvaret för miljöbeskrivningarna till dig. I scenerna 1-5, som utgör scenariots huvudlinje, kommer det finnas rudimentära miljöbeskrivningar, men dessa ska endast ligga till grund för de miljöbeskrivningar som du ger spelarna. Miljön är klassisk, större delen av scenariot utspelar sig på USAs bakgård i bergs- och ökenstaterna Nevada och Arizona, och alla som någonsin har sett en Hollywoodproducerad actionfilm av roadmoviekaraktär bör inte ha några som helst problem med att känna igen sig.

För att hjälpa dig i din uppgift som SL har vi satt samman ett soundtrack till scenariot. Soundtracket består av ett tiotal noga utvalda låtar som ska hjälpa till att höja närvarokänslan. Dessa låtar ska spelas vid speciella tillfällen, vilka kommer att markeras i scenariot. Vidare kommer även en av spelarna ha tillgång till ett separat soundtrack. Mer om detta senare.

Scenariot har ingen fast tidslinje, men däremot finns det en kronologi efter vilken scenerna ska utspela sig. Scenariot utspelar sig under loppet av 48 timmar under den första helgen i juni 1995, dvs parallellt med LinCon.

Scenariots karaktärer består av en huvudroll och tre biroller, detta är ett medvetet drag från vår sida. Karaktären John Henry Lidell är berättelsens huvudperson, det är omkring honom hela historien kretsar. De resterande tre karaktärerna är bifigurer i sammanhanget och deras uppgift är att komplettera JHL och skapa en miljö i vilken han kan agera. En av bifigurerna kommer att ha en pådrivande funktion i scenariot.

I övrigt får vi önska lycka till med spelledandet av scenariot.

- Konstruktörerna

BAKGRUND TILL SCENARIOT

Augusti 1974. John Henry Lidell är tretton år gammal och är på väg till Austin Texas tillsammans med sina föräldrar för att hälsa på faster Annabelle, då en Greyhoundbuss plötsligt tvärbromsar och lägger sig tvärs över körbanan. Resultatet är en våldsam seriekrock.

Johns föräldrar dör direkt. Fastklämd i baksätet sitter den halvt medvetslöse John. Som i ett töcken, genom lågorna som slickar bilvraket, ser John en ung kvinna komma gående. Hon har en solnedgångsfärgad batikkkläddning på sig och hennes nötbruna hår fladdrar likt en man kring hennes ansikte. Lågorna berör henne inte och hennes ansikte uppvisar ett gudomligt lugn när hon befriar den av döden märkte John ur det brinnande bilvraket.

John får aldrig veta vem hans räddare egentligen är, hon försvinner i kaoset kring olycksplatsen.

Hennes namn är Adelaida, hon är ett kvinnligt väsen som har vandrat här på jorden sedan Guldåldern. I samma ögonblick som hon såg John, förbarmade sig över honom och räddade honom från lågornas rov, gav hon honom en del av hennes väsens gudomliga ursprung. Sedan dess är deras medvetanden, och därigenom deras öden, för evigt sammanflätade.

1995. JHL har vuxit upp och bakom sig har han ett liv fyllt av besvikelser; uppväxten utan föräldrarna, ett misslyckat yrkesval som polis på LAPD samt ett havererat äktenskap som dock resulterade i en dotter, Cathy, som för tillfället är JHLs enda ljuspunkt i tillvaron. JHL har sedan mitten på åttiotalet arbetat som hitman åt en viss Nice Guy Eddie, men har nu planer på att lägga av.

Under tiden har Adelaida, som inte är blind för det som händer omkring henne här i världen, uppmärksammat alla eskatologiska tecken; milleniumet skrider mot sitt slut, stjärnorna talar om en ny ålder som skall komma, apokalypsen är inte långt borta. Det är nu som hon tar sitt beslut att lämna denna värld, något som i normala fall skulle vara svårt, är omöjligt utan JHL. Hon måste återförenas med JHL för att hon ska återfå den del av hennes gudomliga ursprung som hon gav honom för länge sedan. Vidare måste hans blodslinje avslutas innan de återförenas, vilket i praktiken betyder att Cathy måste dö. Platsen för återföreningen är platsen för deras första möte, viadukten där Interstate 91 skär Route 48.

Adelaida drar nu upp en plan. Hon ger deras, sedan händelsen 1974, sammanlänkade medvetanden en röst som tillhör en nyligen avliden person, en fd radiopratare på studentradion WLSR, som Adelaida kände för länge sedan. Rösten är ett icke-fysiskt väsen, fångad mellan döden och livet

efter detta, och ska bli JHLs ciceron på vägen till återföreningen. Problemet med dottern kommer Adelaida att få ta hand om själv.

Risken med planen är att även andra varelser och väsen kommer att kunna känna av den aura av astrala energier som uppstår kring JHL när Adelaida sammanlänkar deras medvetanden.

Den 2 juni 1995 har JHL ett möte med Nice Guy Eddie. Eddie vill att JHL ska fixa en videoproducent i Tuscon Arizona som har jidrat lite för mycket. Videoproducenten står under ATF:s (Federal Bureau of Alcohol, Tobacco and Firearms) beskydd och ska snart vittna mot Eddie. JHL accepterar erbjudandet mot ett löfte om att Eddie ska hålla ett öga på JHLs dotter Cathy som JHL för tillfället har hand om, då hennes mor är inskriven på en avvänjningsklinik. Cathy, som befinner sig mitt uppe i en ungdomsrevolt av den värsta sorten med knark, rymningar hemifrån och umgänge med en grupp kristna fanatiker, är enligt JHL inte att lita på. Eddie säger att han ska hålla ett öga på dottern.

Den 3 juni ger sig JHL av mot Tuscon. Detta är bakgrunden och upptakten till scenariot.

SCENARIOTS HUVUDLINJE - EN SYNOPSIS

När scenariot tar sin början har JHL lämnat LA och är på väg till Tuscon, det är kväll och det börjar mörkna, JHL beslutar sig för att köra in till en vägkrog för att ta en stärkande kopp kaffe. När han parkerar bilen inträffar en underlig händelse som markerar att JHLs och Adelaidas medvetanden har sammanlänkats. Det tydligaste tecknet på detta är att JHLs klocka börjar gå allt snabbare, till slut avverkar den ett år på en timme. Den visar hur lång tid JHL har kvar att leva, dvs ca 48 timmar. Samtidigt tonar en röst fram i huvudet på JHL, Rösten från WLS. Som om detta inte vore nog har två tjänarväsen från Helvetet (läs demoner), Bartholomeus och Brutus, känt av auran av energier som nu omger JHL och beslutat sig för att slå följe med honom och helst utnyttja honom för egna syften.

Efter att JHL har återhämtat sig från den inledande chocken, fortsätter han färden med sina tre nya följeslagare i släptåg.

På baren Montezumas Revenge i Tuscon möter han sin kontaktperson, en viss Diaz. Denne ger JHL all information han behöver för att fixa videoproducenten. Diaz säger även att Nice Guy Eddie vill att JHL ringer honom när allt är avklarat.

JHL åker iväg och fixar videoproducenten utan några större problem. Detta sker på ett skabbigt hotell i utkanten av staden. På väg ut från hotellet råkar JHL av en slump få syn på en tjugo år gammal tidningsartikel som handlar om olyckan på Interstate 91. Detta väcker minnen till liv.

När JHL ringer Nice Guy Eddie får han veta att Jules och Vincent, två av Eddies livakter som skulle hålla ett öga på JHLs dotter Cathy, har blivit mördade och att Cathy själv är försvunnen. Vid det här laget tror JHL att det är en vansinnig kristen sekt, "Church of true christian revelations", som dottern tidigare haft kontakt med, som ligger bakom dådet. Eddie själv är vrålförbannad, dels för att två av hans bästa män är döda dels för att inte har lyckats hålla sitt löfte till JHL.

JHL beger sig nu till sektens högkvarter, ett kollektiv som han vet ligger utanför Phoenix i norra Arizona. Vad som händer där är upp till spelaren som spelar JHL, och beroende på hur framgångsrika Bartholomeus och Brutus är att driva JHL till vansinne, men sektens medlemmar är tillräckligt skumma för att JHLs besök där ska sluta i en massaker. Efter händelserna hos sekten står det klart för JHL att Cathy inte finns där. Det är förstås inte sekten, utan Adelaida som

har fört bort Cathy. Detta för att använda henne som ett lockbete för att locka JHL till mötesplatsen på Interstate 91.

Det är nu Nice Guy Eddie anländer i en hyrd helikopter, han är fortfarande förbannad. Med sig har han en liten blå leksaksbil i metall som han hittat i villan där Jules och Vincent mördades. Det är en exakt kopia av en Dodge av 1972 års modell, samma slags bil som JHL och hans familj färdades i när olyckan inträffade. Det är förstås Adelaida som placerat bilen på mordplatsen för att väcka JHLs minnen till liv.

Vid det här laget borde JHL inse att någonting är i görningen och att de borde bege sig till olycksplatsen, viadukten där Interstate 91 skär Route 48.

När JHL och Nice Guy Eddie närmar sig platsen blir de upptäckta av Highway Patrol som har kopplat samman JHLs bil med mordet på video-producenten och händelserna ute vid sektens kollektiv.

När de anländer till viadukten väntar Adelaida där med Cathy, och minuten efteråt anländer två bilar från Highway Patrol. En standoff uppstår. Helvetet brakar loss när Adelaida drar fram ett vapen och skjuter Cathy efter att JHL har talat med henne. I skottlossningen skadas både Adelaida och JHL. I dödsögonblicket återförenas de båda och lämnar den här världen. Endast Nice Guy Eddie överlever.

KARTA

Calif: Kalifornien

Nev: Nevada

Az: Arizona

N.Mx: New Mexiko

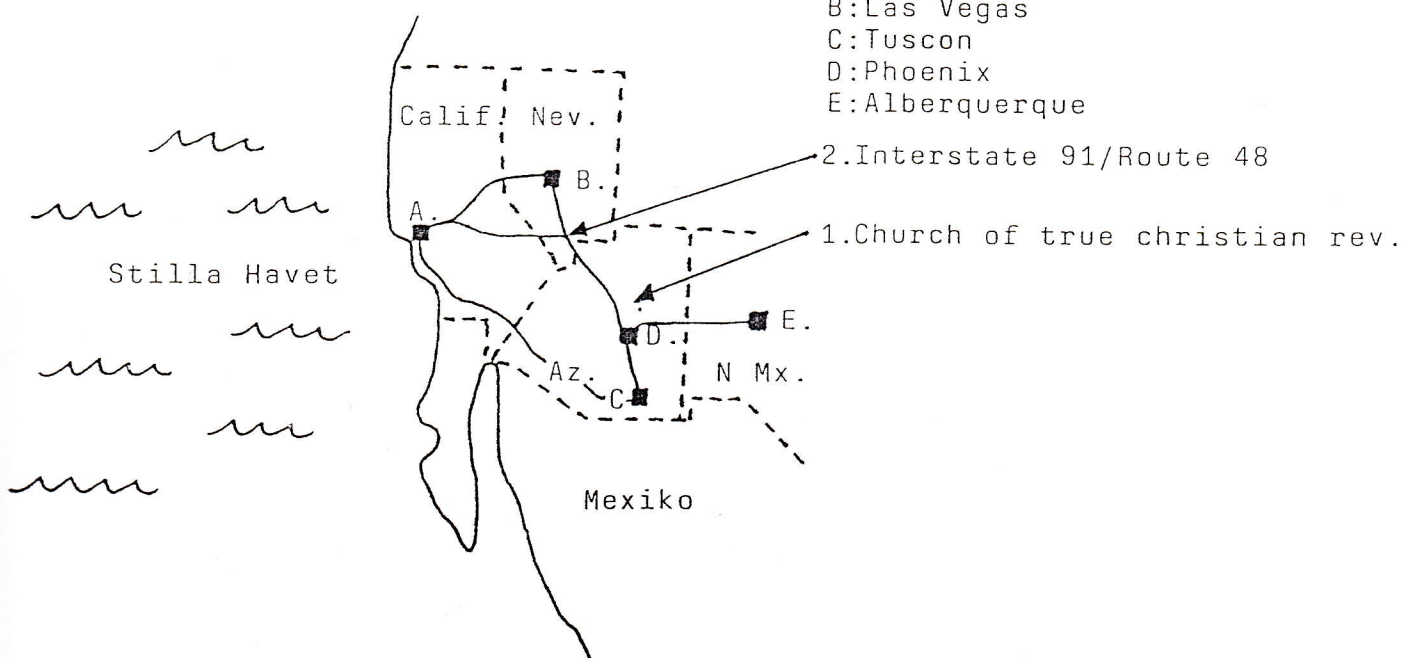
A: Los Angeles

B: Las Vegas

C: Tuscon

D: Phoenix

E: Alberquerque



KORT OM KARAKTÄRERNA

JHL är scenariots huvudperson. Hans drivkrafter är dels hans lojalitet mot Nice Guy Eddie, dels hans kärlek för Cathy. Redan i början av scenariot kommer han att förföljas av en envis och mycket påtaglig känsla av att allt inte står rätt till. Han kommer under scenariots gång att utsättas för stora påfrestningar om de spelare som spelar Bartholomeus och Brutus gör sitt bästa för att driva honom till vansinne. Om allt klaffar ska JHL i slutet på scenariot inte bara tvivla på sitt själs-tillstånd utan även balansera på vansinnets rand och i princip vara i stånd att ta sig för vad som helst.

Rösten från WLSD är de icke-fysiska kvarlevorna av en gammal radiopratare som ända fram till kvällen den 3 juni hade legat i koma sedan 1972. Detta medvetande uppenbarar sig som en röst i JHLs huvud, ohörbar för andra människor, men hörbar för Bartholomeus och Brutus.

Adelaidas tanke var att rösten skulle fungera som en ciceron åt JHL. Dessvärre hade hon inte räknat med att rösten skulle ha kvar en egen vilja. Detta resulterar i att rösten gör som han vill, och det enda de icke-fysiska resterna av en nedknarkad radiopratare, som har legat i koma i två decennier, vill är att radioprata, röka på och spela gamla godingar från 60- och 70 talet (åtminstone i det här scenariot).

Dock lyckas Adelaida vid vissa tillfällen förmedla information som ska vara till hjälp för JHL till rösten. Informationen får rösten använda som han själv vill. Denna information kommer att förmedlas i form av bilagor. När dessa bilagor ska ges till spelaren som spelar rösten kommer att markeras i scenariot.

Bartholomeus var en gång i tiden en mäktig demonfurste med ett eget rike, men efter ett fatalt misstag för ett halvsekel sedan degraderades han till ett enkelt tjänarväsen vars enda uppgift här i världen är att sprida död och förintelse, och vinna själar åt Helvetet. Han har dock inte glömt sina glansdagar då han var sin egen herre och han längtar tillbaka till den tiden.

Han har för tillfället endast ett mål här i världen, att inom 48 timmar vara den enda och direkta orsaken till att två, helst helt osyldiga, människor mister livet, dock utan att han tvingas döda dem rent handgripligen, han måste alltså använda sig av en människa som verktyg, allt annat är strängt förbjudet enligt Helvetet. Om han lyckas med detta kommer Rådet i Helvetet att ge honom en ny tjänst, något

som Bartholomeus desperat längtar efter.

Bartholomeus är här i världen ett icke-fysiskt väsen som kan, men inte får, ta fysisk form. Han ser ut som ett tre decimeter högt, rött aborterat foster som svävar fritt i luften och kedjeröker. Han är synlig för alla andra karaktärer, men självklart osynlig för den övriga delen av mänskligheten.

Bartholomeus ska spelas med stil, han är något högdragen och stolt över sitt förflutna. Han ser ner på Brutus och han föraktar rått och naket våld, men kommer i scenariot troligtvis vara tvungen att göra avkall på sina principer då han har ont om tid.

Brutus är ett enkelt tjänarväsen i Helvetets tjänst, han har samma uppgift som Bartholomeus, men han utför sin uppgift med större energi än denne, men till skillnad mot honom saknar han stil och finess och brukar hänge sig åt våldsamheter. Det har även hänt att Brutus har brutit mot Helvetets första regel "låt aldrig en dödlig få se din sanna skepnad", och tagit fysisk form i sin iver att utföra sina uppgifter.

Detta är i normala fall livsfarligt och Brutus skulle bli dömd till evig förbannelse om Helvetet fick reda på att han har brutit denna regel. I scenariot kommer han dock att undgå upptäckt om spelaren som spelar Brutus någongång skulle våga pröva lyckan och bryta mot regeln.

Brutus ser ut som en röd ful antropomorf figur, ca tre decimeter hög. Han är kraftig, muskulös och mycket spänstig och brukar förflytta sig genom att hoppa omkring på ett irriterande kaotiskt sätt. Han kan inte sväva fritt i luften som Bartholomeus. Han är synbar för de andra karaktärerna, men inte för den övriga omgivningen.

SLP BESKRIVNINGAR

Adelaida. Om Adelaida finns inte mycket att säga, hennes bakgrund och roll i scenariot har redan förklarats. Vad det gäller hennes utseende är hon av normallängd med långt nötbrunt hår. Hon har ett speciellt, något enigmatiskt utseende, och ser ut att vara i 30-35 års åldern. Hennes röst är lugn och behärskad.

Hela hennes uppenbarelse utstrålar något överjordiskt och med sin närvaro ger hon omgivningen en vag känsla av överklighet.

Nice Guy Eddie är en man i 45 års åldern, kraftigt byggd och med djup röst. Hela hans person utstrålar allvar, utom när han ger uttryck för sin speciella humor, ofta ackompanjerat av ett bullrande skratt.

Han driver ett stort maffiasyndikat från sin villa i Malibu och man kan säga att han är västkustens svar på Don Gambini i N.Y.

Han är JHLs mentor och uppdragsgivare, men de har en djupare vänskaplig relation än så. Nice Guy Eddies funktion i scenariot är att hjälpa JHL med dennes problem, av vilket slag de än må vara. Han är beredd på det mesta.

Hans älsklingsverktyg är en kromad AK 47 signerad av konstruktören och försedd med lasersikte. Denna tingest kommer Eddie att ha med sig i en verktygsväska när han dyker upp i scenariot.

Cathy är JHLs sjuttonåriga dotter. Hennes roll i scenariot är klart begränsad och hon dyker inte upp förrän i slutet av scenariot.

Vad det gäller utseendet ser hon ut som Adelaidas tjugo år yngre syster, ett resultat av mötet mellan JHL och Adelaide. Detta faktum borde förvåna JHL, så var inte sen att poängtera detta när JHL och Adelaide möts på slutet.



Adelaida



SCEN 1. VÄGKROGEN

(Parenteser markerar
direktiv till SL.)

Tid:20:05 den 3:e juni

Plats:En vägkrog 54 km väster om Tuscon

Händelser:När scenariot börjar är JHL ensam.(Kör ut de andra spelarna)
JHL har färdats i fem timmar och börjar bli ganska trött.(Soundtrack 1.)
Han kan ha börjat slumra till vid ratten och tagit detta som en
varning om att han behöver något stärkande,han kör in till en enkel
vägkrog.

Vägkrogen är från 60-talet och ser ungefär ut som en gammal över-
given McDonalds Drive-Thru där den ligger ensam mitt ute i Arizona-
öknen.

När JHL kör upp och parkerar bilen på den dammiga och dåligt upp-
lysta parkeringen som ligger brevid vägkrogen får han i backspegeln,
i skenet av de röda bromsljusen,syn på något som snabbt rör sig bakom
bilen och springer in i ett mörkt hörn där soptunnor fyllda med skräp
och rester står.När han kliver ur bilen hörs det en massa oljud från
soptunnorna.(Det är inget viktigt,bara en katt som huserar runt och
letar efter rester)

Vägkrogen ser ut som vägkrogar i allmänhet brukar göra,väggar av
vitt och mintgrönt kakel,bord i små trånga bås utmed väggar och fönster,
detaljer i träimitation.Den är mycket smaklöst inredd och befolkad med
varelser från Loserville USA,feta lastbilschaffisar,sura hållögga-ser-
vitriser samt en och annan Log-lady.Ur högtalarna skvalar sentimental
Country western-musik.(Soundtrack 2.)Kaffe och blåbärspaj är det enda
som finns och som tilltalar JHL.Det är nu som JHL upptäcker att hans
klocka inte går som den ska.

Det är när JHL har slagit sig till ro och ska börja njuta av kaffet
som en märklig röst,eventuellt ackompanjerad av musik,börjar tona fram
i huvudet på honom.(Ta in den spelare som spelar karaktären Rösten
från WLSO och säg till honom att sparka igång med spelandet rejält,
redan från början.Låt de två spela ensamma,två eller tre minuter,
innan de andra spelarna dyker upp)

Det är nu som demonerna dyker upp.Från en början syns de bara som
skuggbilder men efter ett tag blir de så pass tydliga att man kunde
tro att de tagit fast form.(Berätta för de spelare som spelar demonerna
att de när scenariot börjar befinner sig i förarhytten på en långtadare
på väg till Tuscon,där de försöker driva en stackars lastbilschaffis
till vansinne genom att insinuera att hans fru arbetar deltid som
Madame Dominica i hemstaden när han är ute på vägarna.)

Plötsligt känner demonerna av en gigantisk energiström som sliter

ut dem ur långtadarens förarhytt och för dem till vägkrogen. De är mycket omskakade av händelsen när de får syn på JHL och hans aura av astrala energier, och uppenbarar sig för honom och Rösten. (Ta in spelarna och spela upp Soundtrack 3.)

Syfte/Viktigt att

tänka på: Denna scen är till för att etablera de fyra karaktärerna som ska följas åt genom hela scenariot. Tanken är även att scenen ska ha en viss chockverkan, dels på JHL dels på den spelare som spelar JHL och som här för första gången får reda på vad för karaktärer hans medspelare spelar. Hur JHL reagerar på demonerna är svårt att förut säga, så det är upp till dig som SL att lotsa JHL vidare i scenariot.

Mellanspel 1. Kompakt berättande är framtidens melodi:

Färden fortsätter mot Tuscon, skymningen faller, långa rader med neonljus, Tuscon 26 km, en liftare vid namn Raskolnikov får lift eller också inte. Demonerna bråkar, de första förörterna dyker upp, viadukter, avfarter, påfarter, turnpikes osv. Fråga efter vägen, svar ???, fråga igen, "Montezumas Revenge - enkelt, latinokvarteren, andra höger, rakt fram, till vänster om stadion, fortsatt sju kvarter, du kan inte missa den!" Smala gator, slumkvarter, gäng med röda snusnäsdukar på huvudet, Viva Zapata! Montezumas Revenge - äntligen!

SCEN 2. BAREN MONTEZUMAS REVENGE

Tid: Några minuter över elva på kvällen den 3:e juni

Plats: Baren Montezumas Revenge

Händelser: När JHL och hans följeslagare anländer till baren har det just varit ett knivslagsmål där. Den stackare som förlorade linkar nu hemåt med ett dolkstygn i magen och ett i vänsterarmen för att bli omplåstrad. Läkarvård är inte att tänka på, inget uppehållstillstånd - inget Social security number.

På den skabbiga baren råder en kylig tryckt stämning när JHL kliver in, endast musiken är munter och uppsluppen. (Soundtrack 4.) Diaz, JHLs kontaktperson, återfinns i ett rum bakom bardisken.

Diaz visar sig vara en mexare i trettioårsåldern, klädd som en hallick; cerisefärgad skjorta uppknäppt till naveln, vit kostym och boots av ormskinn. Han halsar tequila, röker illaluktande cigariller av märket Cortez och ogillar JHL redan från början.

Han berättar att videoproducenten finns på ett ungarshotell på 14:e gatan, i utkanten av de norra delarna av Tuscon. Enligt liggaren heter han visst Gingrich, men det kanske inte är hans riktiga namn,

säger Diaz utan tillstymmelse till ironi i rösten. Två agenter bevakar honom dygnet runt, avlösning sker oregelbundet beroende på när agenterna är hungriga. Videoproducenten lämnar inte hotellet överhuvudtaget.

Vidare undrar Diaz om JHL behöver några verktyg, han säger sig kunna fixa det mesta. Det sista han säger när JHL lämnar baren är att han ska ringa Eddie när allt är avklarat.

Syfte/Viktigt att

tänka på: Det är i denna scen som JHL får den information han behöver för att utföra sitt uppdrag. Försök att skapa en otäck stämning på baren där alla latinamerikanska stamkunder är fientligt inställda till utbölingar, och helst då sådana som betar sig konstigt och eventuellt talar med sig själva.

Mellanspel 2. Iväg från baren och den illaluktande cigarillröken, irrfärd genom Tuscon, eventuellt hitta ett ställe att kvarta på. Demonerna är fortfarande bråkiga. Nästa dag; en matbit kanske, sedan reka, reka och åter reka. Dags att damma av Henrietta, mata verktygen med arméhagel respektive, varannan Hollowpoint, varannan Teflon. Klick-klick-klick, mantelrörelse, säkrad. The days are just packed. Redo för ännu en roundez-vous med döden.

SCEN 3. HITEN PÅ HOTELLET

Tid: Troligtvis någongång den 4:e juni, eventuellt senare

Plats: Ett hotell på 14:e gatan

Händelser: Scenen där JHL fixar videoproducenten kommer utslutande att äga rum på ungarshotellet. Det kommer att vara helt upp till spelaren som spelar JHL att planlägga och utföra hiten, och det är därför du som SL kommer att få improvisera fram hela händelseförloppet. Om spelaren som spelar JHL inte är helt dum i huvudet och klantar sig rejält, så ska hiten vara en framgång och resultera i videoproducentens och eventuellt några agenter död. Nedan kommer jag dock att beskriva tre händelser som ska vara med i scenen. Till sist ska jag även ge en kortfattad beskrivning av hotellet.

Händelse Nr 1: När JHL är på väg in i hotellet så kommer Rösten, på övernaturlig väg, genom Adelaidas försorg, att varsebli att det är tre, och inte två, agenter från ATF som vaktar videoproducenten på hotellet. Detta kan vara till nytta för JHL, eventuellt kan hans liv hänga på att han får reda på detta, men Rösten får givetvis göra vad han vill med den information han får. (Bilaga 1.)

Händelse Nr 2: Under själva hiten kommer det att dyka upp en eller annan oskyldig hotellgäst som riskerar att komma i kläm. Det är

Bartholomeus och Brutus som först kommer att upptäcka dessa personer, och om de spelar sina kort rätt så kan dessa stackars hotellgäster bli offer för en alltför Triggerhappy JHL, allt till demonernas stora förtjusning.

Händelse Nr 3: När allt väl är över och krutröken har lagt sig, kommer JHL, när han är på väg ut från hotellrummet, få syn på en tjugoen år gammal tidningsartikel som sitter uppnålad på väggen. (Handout 1.) Artikeln är från den 14:e augusti 1974 och handlar om olyckan ute på Interstate 91. Detta bör väcka minnen till liv och sätta myror i huvudet på JHL.

Beskrivning av hotellet: Hotellet ligger inrymt i ett hus från 30-talet, och ligger i utkanten av Tuscon. Hotellet är fyra våningar högt, har en sliten rappad fasad som på ena sidan pryds av rostiga brandstegar, och på andra sidan av reklamskyltar för varor som slutade säljas för trettio år sedan, Mc Evans pomada, Sugar-Pop soda osv.

I huset har det alltid funnits ett hotell, även om det var något fashionablare förr och inte bara inrymda gäster som var hallickar, tjackhoror, alkoholister och andra Burroughsfigurer.

Inredningen är likadan som för femtio år sedan, med undantag för allt slitage och alla halvhjärtade reparationer där favoritmaterialet uppenbarligen varit masonitplattor och popnitar. Men fortfarande finns de röda originaltapeterna, de mörkbruna träpanelerna, en del mässingsdetaljer och åtminstone en av kristallkronorna kvar, fast som sagt i något slitet skick. Ungefär hälften av hotellets dörrar är numrerade, och på fjärde våningen, där videoproducenten och agenterna håller till, står en ensam skoputsmaskin kvar och gäspar i korridorens kortända. Bör det sägas att rummen är skabbiga.

Syfte/Viktigt att

tänka på: Det är upp till dig som SL att försöka göra den här scenen till en sublim upplevelse i våld och ond bråd död. Om du har sett Massive Attacks video Karmacoma eller scenen med uppgörelsen i Barton Fink, har du miljön gratis. Improvisera och ge utrymme för Bartholomeus och Brutus att ställa till med sattyg.

(När JHL vandrar genom hotellkorridorn och helvetet snart ska braka loss sätter du på Soundtrack 5.)

Mellanspel 3. Ut från hotellet, bort från lukten av död, in i bilen och sedan iväg. Kristallklara scener spelas upp igen; ATF agenten som beskriver en parabel i luften innan hans impetusenergi tar slut och han slår in i väggen och faller ihop i en hög på golvet. Försök att värja sig, armar framför ansikten, futilt, erfarenheten visar att tre

tum av muskler, brosk och ben inte skyddar så bra mot armehagel, så även denna gång, Quod erat demonstrandum. Telefonsamtal till Eddie, många signaler innan någon svarar, det är Eddie. Fel! Det är en upprörd Eddie.

(Det är när JHL ringer Eddie som han får reda på att Jules och Vincent, de som skulle övervaka Cathy, är döda och att Cathy själv är försvunnen. Med en minst sagt upprörd röst beskriver Eddie vad han ska göra med förövarna när han får tag på dem. Det är nu som JHL kommer att koppla samman Cathys försvinnande med hennes samröre med Church of true christian revelations. Uppmuntra gärna spelaren som spelar JHL när han leker med sådana tankar, och led honom gärna in i förvillelser där den tämligen harmlösa kristna sekten förvandlas till en grupp vansinniga Charles Manson-anhängare, lika sinnesrubbade som, men mer välbeväpnade än, Branch Davidian Cult i Waco Texas. Om allt klaffar så ger sig JHL av mot sektens högkvarter, ett kollektiv som han vet ligger någonstans norr om Phoenix.)

Vidare mot norr, mer motorväg, varningsskyltar, två vägarbeten. "I cant drive 55" och "I feel the need - the need for speed" upprepas som ett mantra i huvudet. Demonerna som river i mitt inre blir värre för var minut. Passerar Phoenix - äntligen! Minnen av Cathy börjar dyka upp, först fragmentariskt, som om en epileptiker skulle ha redigerat en Super 8-film, sedan dyker hela scener upp. Semestern i Yellowstone -83, julfirandet -86, avskedet i Eddies villa för två dagar sedan - sista gången vi sågs. Nej! Senaste gången vi sågs. Sentimentalt kanske, men högst påtagligt. Tre mil kvar, himlen börjar mörkna eller är det bara inbillning? Stor hemsnickrad vägslykt; "Welcome to Jerome - Home of the church of true christian revelations and home of all Gods children." Avfart höger, 14 kilometer kvar, var är pistolen?

(Någon gång under bilfärden mot Phoenix får spelaren som spelar Rösten bilaga 2.)

SCEN 4. CHURCH OF TRUE CHRISTIAN REVELATIONS

Tid: Troligtvis någongång på kvällen den 4:e juni

Plats: Church of true christian revelations kollektiv utanför Phoenix

Händelser: När JHL anländer till kollektivet är han säkert ganska härjad., då det har hänt en del saker sedan han lämnade LA för mindre än två dagar sedan. Demonerna, hans nya följeslagare, som säkert irriterat honom, och gått honom på nerverna, hiten på hotellet och Cathys försvinnande, bör ha tagit sin tribut och vid det här laget gjort honom till en tämligen obalanserad person.

Det är med dessa omskakande händelser färskt i minnet som han anländer till kollektivet för att hämta tillbaka sin dotter.

Eftersom det är upp till spelaren som spelar JHL att bestämma vad som kommer att hända i scenen, så är det återigen upp till dig som SL att improvisera fram en bra scen. Eventuellt kommer även denna scen att innehålla en del våldsamerheter, om kollektivets invånare är tveksamma till att hjälpa JHL att finna sin dotter, vilket de givetvis kommer att vara.

Nedan kommer jag kort beskriva sekten, kollektivet och dess invånare.

Sekten är ett klart 80-tals fenomen och är ett hopkok av ett antal noga utvalda kristna trossatser, eskatologiska ideer samt blind tro på grundaren, Thomas J Hortons profetior. Sekten har utövat en betydande attraktionskraft på ungdomar som dras till sektens, i viss mån, liberala ideer och dess avståndstagande från det övriga samhället. Detta avståndstagande, som gett sammanslutningen dess sekteristiska karaktär, har dock inte hindrat att en viss missionsverksamhet har kommit till stånd, då denna mission är mycket inkomstbringande. Vilka uppenbarelser som åsyftas i sektens namn är oklart, men troligtvis gäller det Hortons profetior.

Kollektivet består av fyra byggnader, omgivna av uppodlad mark och ett lågt taggtrådsstängsel. Två av byggnaderna är barracker i trä och korrugerad plåt, den tredje byggnaden är ett kombinerat garage/förråd. Den fjärde byggnaden är huvudbyggnaden, det är ett tämligen stort trevåningshus i trä med två flyglar. Huset är från sekelskiftet, men vissa tillbyggnationer har gjorts, bla har den högra flygeln rustats upp och gjorts om till ett kapell och försetts med en smaklöst utsmyckad klockstapel. På området finns även ett torn på vilket vattenreservoaren sitter. Kollektivet ser vid första anblicken ut att vara övergivet, men sedan upptäcker man de första livstecknen, en katt och en tvättlina med kläder på.

På kollektivet finns för närvarande fyra personer, de övriga är ute och missionerar och beräknas komma tillbaka om tre dagar. Två av personerna är kvinnor, den tredje är en tonåring som har rymt hemifrån för att ansluta sig till sekten och som nu står och diskar i köket. Den fjärde personen kallas för Habakuk av någon märklig anledning och det är han som styr saker och ting på kollektivet i Hortons frånvaro.

Habakuk är en svullen figur med spretigt skägg, klädd i en röd Lumberjack-skjorta och blåjeans, och luktar bränd oregano. När JHL anländer har han och de två unga kvinnorna just rökt på inne i det mysiga kuddrummet. Habakuk kommer att vara den som motsätter sig JHLs

närvaro på området och han kommer på frågan om en viss Cathrine Lidell finns där, svara att det ska JHL skita i. Om JHL insisterar, på det karaktäristiska sätt en yrkesmördare brukar insistera, kommer Habakuk att sanningsenligt säga att han aldrig hört talas om någon Cathrine Lidell och att hon inte tillhör sekten eller finns på kollektivet.

Skulle det komma till våldsamheter, är det bara Habakuk och den ena av de två kvinnorna som vet hur man hanterar de vapen, företrädesvis jaktgevär, som finns i sektens ägo.

Syfte/Viktigt att

tänka på: Den här scenens funktion är att övertyga JHL om att Cathy inte finns på kollektivet eller är i sektens klor överhuvudtaget. Hur detta kommer att gå till är upp till dig som SL - improvisera! (Bli det röj på kollektivet, använd Soundtrack 6. Det är under vistelsen där som spelaren som spelar Rösten får bilaga 3.)

Mellanspel 4. När JHL kommer ut från Kollektivet hör han en helikopter på avstånd, och mycket riktigt, minuten senare så sänker sig en helikopter ned från den regntunga skyn och landar på gårdsplanen framför kollektivet. Ut kliver Nice Guy Eddie, han slänger till piloten en bunt gröna, och kommer hukandes springande mot JHL med en metallväska i ena handen. Helikopterns motor ökar varvtalet och med ett vrålände ljud lyfter den och lämnar JHL och Eddie ensamma.

Eddie har många frågor; vad har hänt? Var är Cathy? Var är dom djävlarerna som mördade Jules och Vincent?

När han har lugnat ner sig visar han den blå leksaksbilen, en Dodge av 1972 års modell, som han hittade brevid Jules och Vincents döda kroppar. Bilen är en vanlig leksaksbil som finns att köpa i vilken Toys R Us-butik som helst. Det enda iögonfallande är att någon har bemödat sig med att slå sönder bilen med en hammare så att den nu ser ut som ett bilvrak.

Det borde nu gå upp för JHL att någonting är i görningen, någonting från hans förflutna hemsöker honom och att svaren på alla hans frågor står att finna någonstans ute på Interstate 91. Det är dags för honom att bege sig dit.

OK, kompakt berättande är fortfarande framtidens melodi: Ut på Interstate 91. (Om händelserna på kollektivet urartade till skottlossning kanske de får påhäng av snuten, kanske inte - improvisera!) Det börjar mörkna, regntunga blygrå moln täcker himlen. Hettan är tryckande så här innan stormen ska till att bryta ut, det verkar som om allt levande och allt dött håller andan och stilla väntar på att någonting ska hända. Kraftlösheten lägger sig som en blöt filt över

JHL, Eddie kräver svar, demonerna tjattrar och huvudet värker som om någon höll på att bearbeta det med en blyslägga. Eddie greppar plötsligt ratten och styr in till en rastplats vid sidan om vägen. Han kliver ut ur bilen, börjar röka frenetiskt, svär och kräver svar. Svar ges eller också inte. Färden fortsätter, en bil från Highway Patrol dyker upp, spänning, vad ska hända? Bilen försvinner i fjärran.

Senare så börjar regnet falla, först som små stänk, sedan ett veritabelt skyfall, sikten minskar, statsgränsen passeras.

Och så plötsligt dyker den upp, viadukten där Interstate 91 skär Route 48. Högt uppe på viadukten, två siluetter, en människa, en parkerad bil. Regnet avtar, den regnvåta vägbanan reflekterar neonljusens sken, viadukten kommer allt närmare. Allting rör sig mot den punkt där framtiden avgörs, de tre ödesgudinnorna, vrålhöga på speed, tvinnar sina trådar allt snabbare, JHLs existens här på jorden skrider mot sitt slut.

(Någongång under färden får spelaren som spelar Rösten bilaga 4. När karaktärerna närmar sig viadukten spelas Soundtrack 7.)

SCEN 5. MÖTET PÅ INTERSTATE 91 - SLUTET

Tid: Troligtvis på kvällen den 4:e juni

Plats: Viadukten

Händelser: När JHL och Eddie anländer till platsen för återföreningen är Adelaida redan där. På viadukten står en hyrbil parkerad, i baksätet sitter Cathy oskadd, men rädd och chockad efter händelserna det senaste dygnet.

När JHL kliver ur bilen säger Eddie att han väntar och håller uppsikt så att inget går fel. JHL känner igen kvinnan som står och väntar, hon ser inte ut att ha åldrats en dag sedan de sist träffades, det är Adelaida. Med en lugn och behärskad röst talar hon om för JHL att hans tid här på jorden är till ända, det var hon som gav honom livet åter för länge sedan och det är nu dags för henne att ta tillbaka det hon gav. Hon säger att JHL bör ta farväl av sin dotter då hon tyvärr inte kan följa med dit JHL ska. (Förhoppningsvis kommer JHL att resignera inför det faktum att hans liv snart är till ända, men alldeles oavsett vad han tror kommer han att gå bort till bilen och försäkra sig om att dottern är oskadd.)

I samma stund anländer Highway Patrol, de ställer bilarna tvärs över körbanan och kliver ut. Poliserna tar skydd bakom bilarna, drar sina vapen och skriker att alla ska lägga sig ned på marken med armar och ben utsträckta.

När JHL har tagit farväl av dottern går Adelaida fram och omfamnar honom, och han känner då att han förlorar alla sina krafter

och han sjunker ihop i hennes armar. (Soundtrack 8.)

Sedan går allt mycket fort, någon skriker "She's got a gun!", Adelaida har ur intet dragit fram en revolver med vilken hon skjuter Cathy med ett skott. Helvetet brakar löst, poliserna skjuter, JHL blir träffad, Adelaida likaså, de sjunker båda ihop på den regnvåta asfalten där de dör i varandras armar. Det sista JHL ser är Nice Guy Eddie när han sliter upp sin AK47:a och i ursinne börjar skjuta mot poliserna. Vapnets tjattrande ljud och Eddies vrål är det sista JHL hör.

Marken skakar och luften vibrerar ursinnigt i dödsögonblicket. En enorm ljuspelare slår upp ur vägbanan och för JHL och Adelaida upp mot skyn. Deras kroppar upplöses i fragment, deras medvetanden frigörs från kroppens bojor när de lämnar denna värld tillsammans med de vilt tjutande demonerna och Rösten, som helt enkelt upphör att existera.

Minuten senare står endast en man kvar på viadukten, spanandes mot skyn. Han svär tyst för sig själv, åt det ymnigt blödande skottsår han har i sidan. Han linkar bort från platsen, slänger in vapnet i baksätet, sätter sig i bilen och sätter kurs mot L.A. Regnet börjar återigen falla.

EPILOG

Klockan 06:15 på morgonen den 6:e juni går styrkor ur den nordkoreanska befrielsearmen över gränsen till Sydkorea. Klockan 14:00 samma dag befinner sig USA formellt i krig med Nordkorea. Den första ängeln har blåst i basunen.

(Spela Soundtrack 9.)

SLs SOUNDTRACK

1. "The end of the Tour" - They Might Be Giants - 3.18 min.
2. "Fool for Love"- okänd artist - 3.24 min.
3. "Silence as Christine" - Current 93 - 2.31 min.
4. "A mi manera" - Gipsy Kings - 3.50 min.
5. "Do you love me?" - Nick Cave and the bad seeds - 5.56 min.
6. "Stuck in the middle with you" - okänd artist - 3.22 min.
7. "Waiting for a miracle" - Leonard Cohen - 7.51 min.
8. "Adagio i G-moll" - Tomaso Albinoni - ca 3 min.
9. "The end of the Tour" - They Might Be Giants - 3.18 min.

Rösten från WLSDs Soundtrack

Detta soundtrack är sammansatt för att underlätta Rösten från WLSDs uppgift som nerknarkad radiopratare. Utnyttja soundtracket väl. En regel; Soundtracket får inte spelas när SL spelar sitt soundtrack!

Sida A.

1. California Dreamin' - Beach Boys - Deras mest stämningsfyllda låt.
2. This is it - Melba Moore, 1975 - Det svänger.
3. Rainbowchaser - Nirvana, 1968 - Britter och Irländare.
4. Cease to exist - Charles Manson, 1970 - Hans debutplatta, vansinnigt bra
5. Break on through - The Doors, 1967 - Tungt, schyssta Hammondorglar.
6. The Chrystal Ship - The Doors, 1967 - Samma platta; lugnare.
7. Lola - The Kinks, 1970 - Dags för lite 70-tal.
8. Kung Fu Fighting - Carl Douglas - Från decenniet då Kung Fu slog igenor
9. Coconut - Definitivt 70-tal. Lite laid back!
10. A boy named Sue - Johnny Cash, 1969 - Handlar om ett tragiskt levnadsöde. Helt appropå tragedier; 1969 blev Nixon president.
11. Everlasting Love - Love affair, 1968 - Mäktigt intro.
12. Then I kissed her - Beach Boys - Helt appropå "Löve affairs".
13. Surfin' Safari - Här kommer en låt med det strandpojckarna är kända för
14. Surfin' USA - Endast en av bandets medlemmar surfade.
15. Take it as it comes - The Doors, 1967 - Nu blev det för sliskigt, mera depp. Hm, var inte 1967 året då Expo-67 var?

Sida B.

1. Rappers Delight - The Sugarhill Gang, 1979 - I rappens barndom.
2. Baby don't change your mind - Gladys Knight & The Pips - Även kallade Gladys night with the pimps. Kul va?
3. Girl in the park - Nirvana, 1968 - Lite Beatles över det hela.
4. Alabama Song - The Doors, 1967
5. All I really want to do - The Byrds, 1965 - En Dylan-låt från början.
6. Eight Miles High - The Byrds, 1966
7. You're so good to me - Beach Boys - Smörigt.
8. Sunshine Day - Osibisa, 1975 - Riktigt Soft-Afro.
9. In the Summertime - Mungo Jerry, 1970 - Mannen med världens största polisonger och universums största glugg mellan tänderna.
10. Pentecost Hotel - Nirvana, 1967 - Deras största hit.
11. The End - The Doors, 1967 - Lågmäld men ändå storslagen.

ROUTE 49 / I 91
H/8 - 74

Tuscon Cronicle 15 augusti

Seriekrock på Interstate 91

Las Vegas (LVT)

Vid tvåtiden på lördags-
eftermiddagen inträffade
på interstate 91 en serie-
krock som involverade
mer än ett dussin fordon.
Sju dödades och 16 ska-
dades varav två kritiskt.

Det var när en Greyhoundbuss
med destination Alberuerque pas-
serade Route som olyckan inträffade.
Enligt vittnen tvärbromsade
bussen plötsligt, fick sladd och
lade sig tvärs över båda kör-

banorna med en våldsam serie-
krock som följde.

Orsaken till olyckan är fort-
farande okänd då busschauffören
skadades svårt och senare avled
under färden till sjukhuset. Vitt-
nen har dock uppgett att chauffö-
ren tidigare under dagen uppträtt
konstigt och det har även antytts
att han kan ha varit berusad vid
tillfället, dock har inget av detta
bekräftats av polisen.

Sammanlagt var 14 fordon
involverade i den seriekrock som
följde. Minst sju personer upp-
ges ha dött i olyckan och 16
personer har förts till sjukhus

varav två med kritiska skador.

Vittnen berättar om fasans-
fulla scener som utspelades när
människor försökte ta sig ut ur
Greyhoundbussen som fattat eld
vid kollisionen med de mötande
bilarna. En trettonårig pojke räd-
dades mirakulöst uren brinnande
bil av en okänd person.

Polisen uppger att räddnings-
arbete var omfattande och
ambulanser från tre olika sjuk-
hus deltog. Olyckan är den värsta
i Nevada på tio år och endast den
stora olyckan vid Emsenville i
maj 1961 resulterade i fler dö-
dade och skadade.

"Ett naket rum, trista tapeter, flager av färg som singlar ner från taket, tryckt stämning, trist diskussion. En hög med pizzakartonger letar sig likt Babels torn upp mot himlen. En halvfet man med härjat utseende på sängen, tagen på sängen? Nej, inte än. Mumlande svordomar, ännu mer tristess. Är han ensam? Nej, flera personer, "in the line of duty". En person, två personer, tre personer, olika personer, samma yrkesval. Är det en NRA-kongress (National Rifle Association)? Nej, det ser bara så ut. Väntande, väntande och åter väntande, uppblandat med lite tristess. Väntar de på Godot? Vet inte, beror på vem Godot är. Är han Gud? Ja, fråga inte mig, jag vet inte vem Godot är! Inte jag heller. Hursomhelst väntar de fyra männen på någon eller något. Fyra sa du. Ja, fyra sa jag, hör du illa? Nej, men jag blev bara lite överraskad, jag trodde det var tre. Tre? Räkna själv, en, två, tre och så den fete på sängen. Ja djävlar du har rätt, det sitter någon på sängen, men så fet är han väl inte, det är ju inte Rosanne Barr precis. Märk inte ord, försök i stället ta reda på vad de väntar på och var de befinner sig. Var de befinner sig? I ett skabbigt hotellrum, väntandes på Godot, vem faan nu det är, det är var jag tror, vad tror du? Ska du skita i, det får vi väl se."

"Adelaida! Där satt den, bruden heter Adelaida. Jag var säker på att jag hade sett henne förut. Fast då såg hon lite annorlunda ut vill jag minnas, inte så att hon såg yngre ut, men hon hade nog andra kläder på sig. Ja just det, en solnedgångsfärgad batikklänning, med ett stort vitt fredstecken på. Fan, det måste ha varit länge sen, sådana kläder har ju inte en djävvel haft på sig på ett decennium. Ett decennium är en lång tid. Det måste ha varit 1970. Ja just det våren 1970, jag måste ha mött henne på den där kursen i kontinental filosofi. Var det inte hon som höll examenstalet i sin klass, jo det var det nog. Undrar var hon sysslar med nu förtiden. Ja just djävlar, det var ju hon som jag talade med förut, det var underliga saker hon sa. Undrar om jag är den ende som känner henne? Det är nog inget att hänga upp sig på, jag har för mig att hon var lite underlig, lite enigmatisk eller så. Hon försöker nog bara spela svårfångad. Fast hon har ju en speciell utstrålning, något lite mystiskt, vad är svårt att sätta fingret på. Men skit i henne, man ska inte ödsla tid på såna brudar, det är döfött, nu drar vi igång med lite muntra toner istället."

"**Helikopter** (av grek. helix, skruvlinje, och petron, vinge), luftfarkost med horisontella bärplan (rotorblad), varav 2-6 utgör en rotor. I allmänhet har den en eller två rotorer. Vertikalrörelse åstadkomes genom att alla rotorblad vrides lika mycket kring sina längdaxlar. Horisontell rörelse åstadkomes genom ändring av rotorbladens stigning under olika faser av varje varv (sk cyklisk kontroll). Kraftöverföring till rotorn sker vanligen genom mekanisk transmission. Det sidvridmoment som därvid uppkommer kan motverkas av en mindre rotor i stjärten; i typer med två rotorer görs dessa motroterande. Under vissa omständigheter kan autorotation utnyttjas och det... Va faan är det som händer med mig, var kom det här ifrån, det dök bara upp i huvudet liksom. Helt djävla weird alltså. Nä, nu får jag nog lägga på en platta till innan jag fullständigt får snurren, haha, vitsigt va!"

"Djävlar, nu händer det igen, det här är ju inte klokt, varifrån kommer allt detta." En bro underbyggnad utgörs av dess fasta stöd, dess brofundament, dvs två landfästen med eventuellt mellanliggande pelare." Nä, nu måste jag kämpa emot detta vansinne, detta intresserar mig inte det minsta! "Svängbron är vridbar kring en lodrätt tapp, pivå, som anbringad på en..." Bort, ut ur mitt huvud, jag är ej intresserad av detta, jag vill inte höra mer! "...**Viadukt** (av latin via, väg och ducere, leda) är beteckningen på en bro som leds över land."

Äntligen försvann det, mystiskt värre, jag hoppas att det inte kommer tillbaka, jag vill inte bli störd. Var var jag nu? Jo just det, jag skulle just lägga på den här gamla godingen, Carl Douglas ja, det var inte i går."

4 Oktober 1984

"Vilket är egentligen ditt starkaste minne från din uppväxt, John? Jag tror att det skulle vara mycket intressant och upplysande om du ville berätta lite om din uppväxt."

JHL satt i fällan medan hjärnskrynkklaren satt och myste i sin läderfotölj, han var tvungen att berätta om sin uppväxt och andra privata saker, det som kommissarierna hade sagt gällde fortfarande; "Ingen hjärnskrynkklare, ingen tjänstgöring". Situationen var inte särskilt rolig, han hade bara jobbat hos LAPD i 18 månaders tid och ändå var han stamkund hos hjärnskrynkklaren. Det var inte bara jobbet som höll på att gå åt helvete med stormsteg, skiljsmässan hade gått igenom förra sommaren, hon hade förstårs fått vårdnaden om dottern som han inte sett sedan dess.

"Nå, John vill du kanske börja..."

"Visst", avbröt JHL, "det klart att du ska få veta allt om min barndom och min uppväxt, så att herr doktorn kan lappa ihop min trasiga själ." Ironin i rösten gick inte att ta miste på. "Mitt starkaste minne är mina föräldrars död. Det hände i augusti -74. Vi var på väg till faster Annabelle i Austin Texas när det hände. En Greyhoundbuss tvärbromsade helt plötsligt och lade sig tvärs över körbanan. En våldsam seriekrock följde, vår nya blå Dodge av -72 års modell förvandlades kvickt till ett brinnande vrak av metall. Mina föräldrar dog direkt, själv satt jag fastklämd i baksätet och bevittnade hela skådespelet från första parkett, lågorna som slickade Greyhoundbussen, de brännskadade människorna, de fanns både i medium och rare, som försökte ta sig ur bussen, ångestskiken som skar genom luften. Jag var säker på att det var dags för mig att vinka farväl till denna värld, det var då hon dök upp."

"Vem? Vem dök upp?"

"Ja, nu blev du nyfiken va? Inga dåliga minnen att analysera."

"Det var inte så jag menade. Fortsätt berätta."

"En kvinna dök upp från ingenstans, ena sekunden satt jag bara och väntade på att få dö, och så plötsligt såg jag den här kvinnan komma gående genom eldhavet. Jag minns att hon hade långt nötbunt fladdrande hår och bar en solnedgångsfärgad batikklänning. Hon sade något till mig och lyckades uppenbarligen befria mig från lågornas rov, för när jag vaknade till liv låg jag vid väggkanten omgiven av ambulanspersonal. Vem kvinnan var fick jag aldrig veta, hon var borta när jag kom till sans."

"Fantastiskt."

"Jaså, tycker doktorn det, inga dåliga minnen för en trettonåring. Jag kanske kan leta fram lite fler obehagliga minnen vi kan vältra oss i."

"Nä, det ska nog inte vara nödvändigt. Men däremot tror jag att vi får återkomma till den här speciella händelsen vid ett annat tillfälle, den verkar betydelsefull."

"Nej så helvete heller att vi ska doktorn. Jag ger blanka faan i er terapi. Ni kan säga vad ni vill till kommissarien, i mitt inre ska ni inte få rota runt. Ha en bra dag!"

JHL stegade ut från hjärnskrynkklarens kontor, det var visserligen en smula överilat och det skulle säkert komma att kosta honom jobbet, men det gav han återigen blanka faan i, för han behövde inte hjärnskrynkklaren och av döma av kontorets paneler i Ekträ och doktors Guccikostym behövde hjärnskrynkklaren inte honom.

28 Juni 1987

"Its been two weeks since the so called "Lucky Strike-incident" in Las Vegas, where three of the four local leaders for the mafia-families called The Atlanta four, were killed in a shootout together with two of their bodyguards. The police investigating the case is working on a theory involving only a single perpetrator, but have no suspect for the time being. In our next program we shall take a look at this single hitman-theory and the Gangland killings. This is Ed Bradley for CBS 60 minutes, see you next week."

JHL stängde av TVn, men satt kvar i fotöljen. Han sträckte sig efter den sista Budweiseren i sexpaket, öppnade den och utbringade en tyst skål för sig själv, det var han värd. Han hade lyckats med vad många trott skulle vara svårt, för att inte säga omöjligt; att ensam på hotell Lucky Strike i Las Vegas plocka tre av de mest inflytelserika maffiabossarna i området, och överleva.

Händelsen hade väckt uppmärksamhet och det hela hade blivit mycket upphausat i medierna, men till skillnad mot vad som sas på TV var det ingen slump att den fjärde bossen, Nice Guy Eddie, hade överlevt, det var han som hade hyrt JHL.

JHL utbringade ännu en tyst skål för sig själv, och ytterligare en för Henrietta, sitt pumphagel av märket Remington, för det var de båda värda. En strålande karriär hade inletts.

16 Februari 1995

"Vilket djävla spektakel, att bli porträtterade som någon mjölkpimplande mördar-Forrest Gump vars enda intima umgänge är med en krukväxt."

"Jaa, man får väl hålla med om att det är lite magstarkt."

"Magstarkt! I helvete heller, det är den mest förnedrande, minst verklighetsförborgade, mest missvisande film som behandlar vår yrkesgrupp, jag någonsin sett. Och dessutom, och det retar mig mest, filmen är direkt riktad till en speciell målgrupp som ska föras bakom ljuset. Jag är övertygad om att den är direkt riktad till "the ho-hum, run of the mill, ordinary, poor fucking John Doe working stiff", den soffbundna, TV-konsumerande, intellektuellt handikappade massan, vars främsta vardagsnöje är att pendla mellan K-Mart, Mc Donalds och Kentucky Fried Chicken för att sedan klistra fast sig framför 28-tummaren från Sony bara för att få se en indignerad Phil Donahue avslöja rullstolsbundna latinamerikanska tandläkares hemliga sexvanor på bästa sändningstid. Och då menar jag inte de som folk kallar för white trash, inget ont om dom, jag kommer själv från ett fattigt hem, så inget ont om dom, du vet att jag är en känslig själ som lätt tappar humöret. JHL."

"Nä, nä, inget ont om dem."

Den här diskussionen hade urartat redan innan den hade påbörjats, tänkte JHL, och Ron var knappast rätt person att diskutera film med. Ron var egentligen en pajas, en femtekolonnare inom den amerikanska underklassen, en ordvrängare som var helt opålitlig och blev upprörd över det minsta lilla, en skitfilm tex. Han kunde orera om sådana ämnen i timtal. Han hade kommit upp sig i den undre världen genom att skjuta folk i njurarna med 22or och hade därigenom vunnit en viss berömmelse som "Kidney-Ron". JHL visste inte varför han umgicks med idioten, de spelade inte alls i samma division, skillnaden mellan dem var som skillnaden mellan ett tresiffrigt belopp på ett checkkonto i en Wyomingbank och ett sexsiffrigt belopp på ett hemligt konto på Bahamas.

"Hej då Ron, det var kul att snackas vid", hörde JHL sig själv säga. Han var redan på väg ut genom dörren.

"Visst, visst, kul att träffas, vi hörs, och kom ihåg; hade filmen handlat om någon annan respektabel yrkeskår, arkitekter tex, så hade facket stämt skiten ur dom."

Rösten ekade bort när JHL kom ut från kafét och möttes av ett Los Angeles som började vakna till liv i gryningsljuset. Arkitekter - vilket dåligt exempel, verklighetsförborgad - han måste menat verklighetsförankrad, tänkte JHL för sig själv när han satte kurs mot bilen.

18 Maj 1995

Detta var ingen schysst dag för JHL. Han vaknade tidigt av telefonen, det var Susan, hans exfru, hon var upprörd och det dröjde inte många sekunder innan JHL också hade blivit upprörd, det gällde deras dotter Cathy.

Cathy var resultatet av vad som för en yrvaken JHL, klockan halv sex på morgonen, föreföll vara det tjugonde århundradets största misstag, äktenskapet med Susan. De hade träffats 1978 under det att JHL hade påbörjat polisutbildningen i San Francisco, de hade gift sig samma år och året efter föddes Cathy. Det ogenomtänkta äktenskapet var redan från början dömt att misslyckas och de skiljde sig sommaren -84, samma år som JHL blev avskedad från LAPD. Susan fick ensam vårdnaden om Cathy.

De gånger JHL hade träffat Cathy var lätträknade, hans nya yrkesval hade knappast underlättat en normal relation till dottern, men de hade trots detta hållit kontakten via brevväxling och telefon. Senast han hade sett henne var julen -92 och hon hade redan då verkat vuxen, kanske som ett resultat av att hon hade varit tvungen att ta hand om sin ansvarslösa mor som vid det här laget hade blivit alkoholist av allt drickande.

Telefonsamtalet varade inte länge men innehöll desto mer förebråelser från Susan, JHL var en dålig far, det var hans fel att hon hade börjat dricka osv, men framförallt visade sig Susan vara orolig för Cathy. Hon hade slutat gå i skolan, hon hade rymt hemifrån vid ett flertal tillfällen och hade börjat umgås med folket i någon vansinnig sekt i Arizonaöknen, "The church of true cristian revelations", säkert var det droger med i spelet.

Susan hade inte orkat längre utan hade skrivit in sig på någon klinik och skickat iväg Cathy till JHL, hon skulle anlända till Los Angeles internationella flygplats om en timme.

Det var många tankar som for runt i huvudet på JHL när han satte sig i bilen och körde iväg till flygplatsen. Förutom att han hade fått en 20 megatons ungdomsrevolt, i form av Cathy, på halsen, med droger och galna kristna sekter, och han hade ännu inte glömt händelserna i Waco, med i spelet, hade Nice Guy Eddie talat om något nytt "jobb" åt JHL.

Det var med en blandning av fasa och förväntan som JHL steg in i ankomsthallen för att träffa sin dotter för första gången på tre år.

2 Juni 1995

"Jag vill att du plockar en kille åt mig", sa Nice Guy Eddie med en röst som de flesta skulle uppfatta som en dålig imitation av James Earl Jones, men JHL visste bättre och höll god min, han hade känt Eddie sedan -87. Rösten skvallrade om en långvarig whiskey-konsumtion, men det var oväsentligt, för i det här sammanhanget markerade den ett gravallvar som inte gick att ta miste på.

Eddies problem visade sig bestå av en videoproducent som länge hade jiddrat lite för mycket, men som nu hade pratat in sig i ett hörn. Hans enda väg ut hade varit att ta ATFs erbjudande om WPP, Witness Protection Program, på allvar, vilket betydde att han troligen skulle ha mycket att berätta om vilken festlig kille Nice Guy Eddie egentligen var.

Situationen krävde att JHL ställde upp, inte för att han var skyldig Eddie något, det var snarare tvärtom, utan för att JHL insåg vilken domminoeffekten skulle bli om Eddie åkte dit. Ekvationen var enkel; ATF+Videoproducent+Eddie=JHL+sexton åtalpunkter på överlagt mord vilket skulle resultera i en volta på sexton livstidsstraff i något MSP, Maximum Security Penetentary någonstans i Missouri, och JHL hatade Missouri och Cajoun-käk.

"Okej", sa JHL, "men jag vill att du tar hand om min dotter Cathy under tiden."

"Take care of?", skrockade Eddie roat, och visade med en talande gest att hans främsta nöje, förutom att driva västkustens största kriminella imperium, var att se på Hollywoodproducerade actionfilmer.

JHL förklarade lite kort om situationen som hade uppstått och om problemet Cathy, som hade visat sig vara mindre av ett problem än vad JHL hade trott från början, hon hade uppfört sig väl och JHL tyckte sig skymta början till en fördjupad relation mellan dem.

Eddie lovade att Cathy kunde bo hos honom under tiden och lovade att sätta sina bästa män, Jules och Vincent, på att hålla ett öga på henne. Mötet, som hade börjat så allvarlig, upplöstes i en vänskaplig anda. Men trots detta kunde JHL inte låta bli att oroa sig inför framtiden. Denna känsla av att saker och ting inte stod rätt till var visserligen inte ny, men den var mycket påtaglig.

3 Juni 1995

Dagen efter mötet med Eddie fann sig JHL på väg till Tuscon i en metallicblå Chrysler som han hyrt i L.A. Under rattkonsolen satt en automatpistol kaliber 45 fasttejpade med Gaffatejp och i bagageutrymmet låg Henrietta med sin nötbruna kolv i japansk rödek.

Han hade valt att ta kustvägen så långt det gick, men ganska snart

förvandlades det sköna kustklimatet, med de friska Silla havsvindarna som blåste in genom de nedvevade sidorutorna, till Arizonas heta ökenklimat. JHL vevade upp rutorna, satte på luftkonditioneringen och försökte sjunga med i Beach Boys "California Dreamin'".

Ännu hade han många timmar kvar till dess han skulle möta en viss Diaz på baren "Montezumas Revenge" utanför Tuscon. Allt verkade bra, allt utom den där... känslan.



Rösten från WLSO

University of California, Berkeley Maj 1972:

De kom i skymningen, det minns jag mycket väl. Jag satt och vilade mig under ett acaciaträd på universitetsområdet när helvetet brakade loss. En fredlig studentdemonstration mot USAs våldtäkt på ett fattigt agrart land i Sydostasien förbyttes snabbt till en orgie i våld av den typ som snutarna här i Kalifornien uppskattar så mycket. Otäcka kravaller följde.

Själv hade jag inte mycket med saken att göra, jag var aldrig särskilt engagerad i protesterna mot kriget och den enda egentliga orsaken till att jag stannade kvar på universitetsområdet var att jag var så djävla stenad att jag inte kunde ta mig därifrån. Jag hade tidigare på dagen lyckats tjacka fyra joitar med det finaste "Acapulco Gold" som fanns att uppbringa i staden. Det var djävligt starkt, rev som taggtråd i lungorna och tog skruv direkt.

Så där satt jag under mitt träd, med pupiller stora som råttkukar, och hoppades på att snutarna inte skulle få syn på mig. Faan, jag var ju bara en stackars radiopratare på studentradion WLSO som ville ta mig ett litet bloss i lugn och ro, jag umgicks ju knappt med hippiefigurerna som demonstrerade och som nu skulle få på skallen.

Jag såg en hel del märkliga syner den där kvällen.

"One, two, three, four-we don't want your fucking war!"

Snutarnas vapenskrammel.

"Five, six, seven, eight-we don't want to escalate!"

Snutar i pilspetsformation.

"One, two, three, four... osv"

Frihetsklockan hos Taco Bell klämtade för mig. Jag såg Thomas Jefferson och Ho Chi Minh spela poker på The flamingo club i Las Vegas, det var 180 trampminor och 4 neurosedynskadade barn i potten. Tricky Dick höll tal till nationen endast iförd Stay-ups. Någon brände en flagga. The Brady Bunch framförde "Over there" ackompanjerade av Jefferson Airplane. Senator Mc Carthy och invånarna i Song My doade i bakgrunden. När jag reste mig upp för att sjunga med såg jag den Amerikanska drömmen; det var en kravallustrustad snut, beväpnad med en gummibatong med stålkärna, som kom rusande mot mig. Jag tog ton. "Oooh say can you see..." Sedan slocknade det för mig.

St: Hieronymus Hospital Neurokirurgiska avdelningen Oktober 1977:

"Patienten har svåra skador på Främre Centalvindlingen, resultatet av ett trubbigt slag mot den högra Pannloben. Massiva blödningar i högra Storhjärns hemisfären har strypt syretillförseln till de delar av

Pyramidbanorna som utgår från Främre Centralvindlingen och har orsakat partiell förlamning. Patienten har befunnit sig i Koma sedan maj 1972. Kroppen befinner sig i ett tillstånd av atrofi. Utsikterna för ett tillfrisknande är små, i det närmaste obefintliga."

17 September 1983:

Mörker, tystnad.

9 December 1987:

Ingen förändring.

20 Januari 1992:

William Clinton från Little Rock, Arkansas svär presidenteden. Själv börjar jag tvivla på min egen existens.

3 Juni 1995:

Denna dag börjar bra, ett läkarteam försöker rädda mitt liv men misslyckas grovt. När hjärtverksamheten upphörde och mitt EKG uppvisade en horisontell linje vinkade jag farväl till denna värld med ett leende på mina läppar.

Min första sinnesförnimmelse på länge är en vacker ung kvinna som talar till mig och skingrar allt mörker. Hon säger märkliga saker; "Jag har befriat dig från din förtvinade kropp av en enda anledning, du ska bli, eller rättare sagt är, mitt medium. Du ska följa med en man på hans färd mot evigheten och du ska vara hans ciceron, hans följeslagare, hans sjätte sinne, men framförallt ska du vara mitt verktyg." Sedan bleknade hon bort.

Jag känner igen henne från universitetet, vi gick en kurs i kontinental filosofi tillsammans, våren 1970. Hon är vacker, men jag datade henne aldrig. Hon har ett konstigt namn, men jag kommer inte på vad hon heter. Hon verkar mena allvar, men det skiter jag i, för nu djävlar ska jag bränna på en puka så fet så det hajar du inte. För även om jag har blivit reducerad till ett icke-fysiskt väsen, bestående av astrala energier som är en manifestation av två människors sammanlänkade medvetanden, ska detta inte hindra mig från att göra det jag gillar bäst; radioprata, röka gräs och spela gamla godingar, precis som när jag hade ett eget radioprogram på WLS D. Nu djävlar ska ni få se på en 60 och 70-tals revival utan dess like. Yeah, ride on!

Bartholomeus

Jag kan börja med att konstatera att jag har sett allt värt att se i denna värld, och i alla andra världar också för den delen, och att det är alla dessa erfarenheter som kommer att ligga till grund för mina kommande memoarer, så kom ihåg; läs boken, se filmen, lyssna på soundtracket och köp den signerade eldgaffeln.

Lite kort om mig själv; jag föddes i Helvetets 6:e krets ur ren onska någongång långt före syndafallet. Min fader var Nimrup, väktardemonen. Enligt Rose Kelly, Crowleys första fru, såg min far ut som en ihoptryckt dvärg med ärggröna hängande läppar, men jag kan försäkra er om att han hade en betydligt elegantare apparition än så, jag har nämligen ärvt hans stiliga utseende. Tyvärr har han nu sällat sig till sina fäder efter ett väl förättat värv, Azrael vare hans svarta själ nådig.

Under min uppväxt i den 6:e kretsen lärde jag mig mycket om livet och jag såg kättare komma och gå, alla från Jan Hus till Milton Friedman. Eftersom jag var en mycket ambitiös person, var av god börd, och besatt kvaliter som uppskattades i Helvetet, avancerade jag mycket snabbt i hierarkin. Redan vid tiden för Sodoms undergång och den Babylonska förbistringen var jag någon att räkna med. Vid den Nya tidens början var jag min egen herre; jag var Syfilisen som följde med Cortez till den Nya Världen, jag var Gallileis mentor när solen fick sina fläckar och den gamla världsbilden rasade, jag var Gauleiter över Babij Jar. Jag var även uranstaven i den första sovjetiska atombomben som detonerade över Semipalatinsk i maj 1949. Detta blev mitt fall.

Jag hade handlat oförsiktigt och på mitt eget initiativ, utan att kunnat förutse konsekvenserna. Detta uppskattade inte Helvetet, då den halvsekellånga terrorbalans som följde inte gav något utrymme för några större konflikter med mindre än att hela mänskligheten skulle riskera att utplånas av sin egen destruktivitet, för även om kvantitet är en kvalite i Helvetet så finns det gränser för vad som kan tolereras. Terrorbalans och människornas självbevarelsedrift blev helt enkelt mitt fall.

Så här är jag nu, degraderad till ett enkelt tjänarväsen, kraftlös, förödmjukad och dessutom kedjerökande. Jag är bunden till människornas värld med allt vad det innebär av restriktioner; jag får inte uppensbara mig i min sanna form, jag får inte längre agera efter mitt eget goda huvud och jag måste arbeta med amatörer, ingen trevlig tillvaro precis.

Jag får erkänna att denna omvälvande händelse förändrade mitt liv, jag har blivit desillusionerad, deprimerad och brottas dagligen med existensiella frågor som inte ger mig någon sinnesfrid.

Men jag har ännu inte förlorat min tankeskärpa, min uppfinningsrikedom och mina subtila arbetsmetoder. Jag vägrar helt enkelt att göra avkall på mina gamla principer, och jag anser fortfarande att brutalt våld är underlägset mina egna metoder som går ut på att successivt driva människor till vansinnets rand och därefter låta dem själva döda och lemlästa sina medmänniskor. Detta är min enda uppgift här i världen, att sprida död och förintelse omkring mig och att vinna onda själar åt Helvetet.

Mitt senaste verk var bröderna Menendez. Det tog mig ett halvår att manipulera dem, och i deras sinnen inympa förträngda sexuella övergrepp av deras far, vilket som vi alla vet resulterade i ett fantastiskt grymt fadersmord. Mycket stilfullt på min ära.

Jag har fått en följeslagare, Brutus, han kan inte bete sig som ett normalt tjänarväsen, han agerar planlöst och kaotiskt och dödar helt urskillningslöst, en borderlinedemon helt enkelt.

Jag har just fått reda på att jag har en chans i helvetet att slippa ifrån denna, bokstavligen talat, gudsförgätna plats. Om jag klarar av att fylla min kvot på 12x12 människosjälar inom 48 timmar så tänker Rådet ta mitt fall under övervägande, vilket kan betyda någon ny och spännande tjänst långt ifrån denna, du gamla fula värld.

Som tur är har jag nästan fyllt min kvot, men det fattas fortfarande två själar, vilket enligt Helvetets "Monokausala regel" betyder att jag måste vara den enda och direkta orsaken till att två människor mister livet, åtminstone om jag ska få någon chans att slippa härifrån.

Det kommer att bli svårt, jag kommer att ha ont om tid, men som vi säger i det här underbara landet; "It aint over until the fat lady sing" ...and boy, is this bitch gonna sing!



Bartholomeus

Brutus

Tjena, det är jag som är Theophrastus Bombastus de Mauleon. Mauleon efter svartkonstnären som levde på sextonhundratalet, en hederstitel helt enkelt. Men dom kallar mig för Brutus för att jag är så djävla kaotisk och brutal. Det är Okey. Jag är i Belzebubs tjänst sedan århundraden tillbaka. Min uppgift här i världen är enkel, jag samlar in människornas svarta själar, man kanske skulle kunna kalla mig för ett tjänarväsen. Det är Okey. Tyvärr finns det vissa begränsningar, jag får inte uppenbara mig i min sanna skepnad, jag får inte heller manifesteras fysiskt, allt detta för att människorna inte ska få reda på min och mina kollegors existens. Det är Okey. Jag reser runt i världen och driver folk till vansinne, dråp, självmord, massmord eller folkmord om tillfälle ges. Jag har i och för sig aldrig iscensatt ett folkmord a la Pol Pot, men jag arbetar på det, var så säker. Låt mig ändå berätta en anekdot.

Det här var för något år sedan eller så. Jag hade bearbetat en nigger i över två veckors tid, Colin Ferguson hette han visst. Det var en riktig loser så det var inget svårt jobb. Det var Okey. Jag hemsökte honom i hans drömmar, reciterade utdrag ur Onkel Toms stuga för honom om natten, höll rena Malcolm X tal för honom när han satt på skithuset och implanterade lite skojiga minnen om livet som en sketen plantageneger i Södern i huvudet på honom, allt för att locka fram lite "Black Rage" liksom. Det var Okey. Och så en vacker dag när jag hade lyckats driva honom till vansinnets rand, hängde jag med honom när han skulle ta tunnelbanan till Long Island. Från början var det bara han och hans automathagel som skulle ta en tur, men jag hängde med och bearbetade honom lite till, för att få honom att komma i rätt stämning, få den rätta attityden, ni vet.

Hursomhelst, Colin klev på tåget, började störa sig, hotade passagerarna osv, han började verkligen tända på alla cylindrar, det hela verkade mycket lovande. När han väl drog fram automathaglet tänkte jag, den här Colin är en riktig stjärna, nu är det dags för mina femton minuter! Jag menar gosse, den här Colin såg ut som det tjugonde århundradets brutalaste hämndängel, det var Mengele och Terminator i ett. Det var helt Okey.

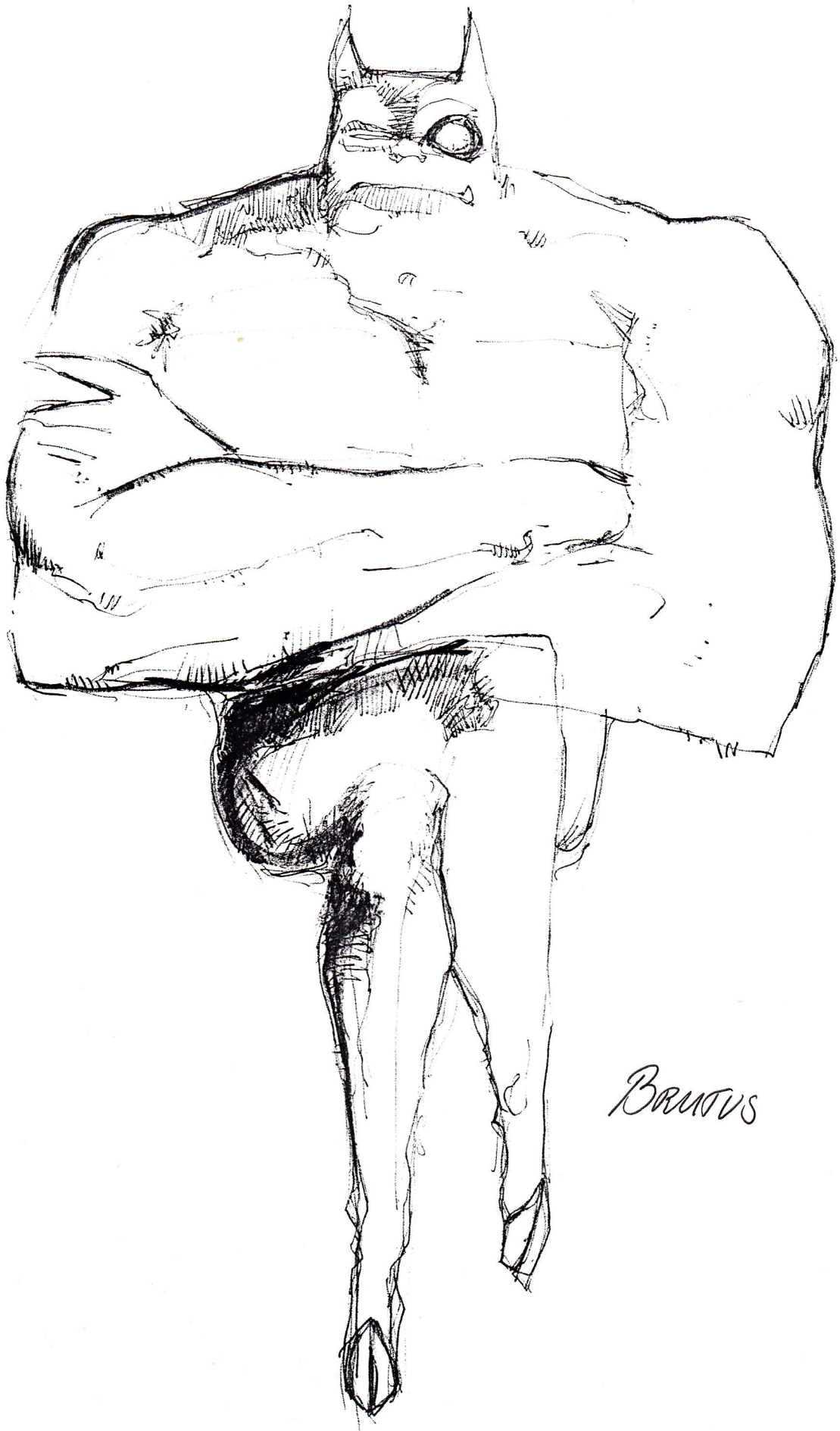
Dvs ända fram till dess han skulle börja låta åskpinnen tala, då sket sig hela prylen. Den fege kraken vågade inte plugga folket, han bröt ihop, och började böla och snyfta om morsan. Det var inte Okey!

Jag blev så djävla sne, två veckors arbete höll på att gå åt helvete, ja kanske inte bokstavligen talat, men ändå. Så jag gjorde det enda rätta, trots att det är något så inåt helvete förbjudet; jag

tog fysisk form ,flög in som ett jävla jehu i mekanismen på hagelbrakaren och började röja runt därinne.Sekunden efteråt brakade skiten loss.Chicken-shit Ferguson hann aldrig fatta vad som hände,plötslig stod han där och pyrde med 6 döda och 19 skadade omkring sig.Det var helt Okey!

Ärligt talat hade jag en djävla tur , hade någon av mina bossar fått reda på att jag brutit Helvetets första och viktigaste regel, "Låt aldrig en dödlig få se din sanna skepnad",hade jag inte suttit här och berättat anekdoter,det kan jag lova.Men va faan, måste man skarva lite när man gör ett jobb så måste man,det är iallafall min filosofi.

På tal om filosoferande,jag har fått en följeslagare,Bartholomeus heter han visst.Han är lite torr och så,men det är Okey.Jag vet inte om han uppskattar mina metoder,han kallar mig "Antediluviansk",vad faan nu det betyder,men det är Okey.Så länge han lämnar mig i fred, inte störar sig och sköter sitt är det Okey.Helt Okey.



BRUTUS